

Caracterizarea personajului David Pop din opera Padurea spanzuratilor scrisa de Liviu Rebreanu-prima parte

Fara a sti exact ce inseamna ea, David va trai toata viata cu datoria mantuitoare in suflet: "Nici prin gand nu i-a trecut sa se intrebe ce-i datoria. S-a agatat de cuvantul acesta si era multumit ca intr-insul a gasit un sprijin destul de puternic". Avand in sine constiinta acestei datorii, eroul poate sfida chiar si moartea: "Gandul mortii, indata ce s-a ivit, nu l-a mai infricosat. Moartea-i pentru oameni. O astepta deci cu seninatate, nepasator, ca ceva trebuincios sau intamplator". Si avansarea in grad sau decorarea cu medalii e, pentru David, tot o consecinta fireasca a implinirii datoriei, care devine singurul ideal al vietii lui: "Intai datoria, isi zicea, si pe urma tihna, pacea, dragostea".

Dar increderea aceasta in datoria fata de stat ii va fi curand zdruncinata. O intalnire cu Alexe Candale, un prieten vechi, ii descopera absurdul razboiului, la care romanii ardeleni, inrolati sub drapel strain, participau fara sens: "Dar ce-avem noi cu sarbii? Ce-avem noi cu rusii ori cu italienii? (...) Ce ne-au facut si ce le-am facut? Si cu toate acestea ne macelarim de atatea luni de zile. Tu habar n-ai ce s-au prapadit din flacaii nostri, cat sange romanesc s-a varsat!". Vorbele acestea provoaca o ruptura adanca in constiinta personajului, la care se adauga si suspiciunile din partea tovarasilor de arme si injuriile adresate conationalilor sai: "Ticalosii... Tradatorii... Valahi... Transilvania..." Sentimentul nationalitatii se dezmoarteste in sufletul eroului: "Niodata cuvantul acesta, "romanii", nu i-a sunat in urechi mai ademenitor ca acum. Il repeta mereu in gand, il rosteau in nestire si buzele lui, fara glas, cand duios, cand aspru, cand dulce, si simtea ca o mangaiere de mama rostind: "Romanii... Romanii... Romanii...". De acum inainte, eroul va trai din plin drama sfasierii launtrice sub tensiunea a doua impulsuri contrare: datoria fata de stat si sentimentul nationalitatii. Lupta dintre aceste chemari divergente ii curma linistea si ii insinueaza in minte indoiala: "Care datorie?".